

Vítězstvo Srdca

ŽEHNAŤ A BYŤ POŽEHNANÍM

Rodína Panny Márie

2009 (I) / č. 66

Všetko záviselo od Božieho požehnania!

Medzi ľudom sa už oddávna takto hovorilo. Preto by sme chceli, milí priatelia, venovať prvé vydanie Víťazstva Srdca v roku 2009 práve tejto tak veľmi dôležitej - ale žiaľ - aj veľa rás podceňovanej a trochu i pozabudnutej téme. Milí čitatelia, nech Vás tieto príbehy povzbudia, aby ste na konci zatvárali časopis so želaním: „Oveľa viac chcem prosiť o požehnanie, ja sám chcem viac žehnať a stať sa požehnaním.“ Ved' v tom napokon spočíva povolanie nás všetkých!

Vyvolený národ

Od Boha, ktorý je prameňom všetkého dobra, vychádza stále nové požehnanie, ktoré nemožno vyčerpať.

Už v prvej kapitole Svätého písma, v spise o stvorení sveta čítame, ako Božie požehnanie spočívalo od počiatku na celom stvorenstve, aby žilo a zveľadovalo sa. Tak požehnal Jahve prvých ľudí stvorených na svoj obraz a poveril ich úlohou, aby boli plodní, aby sa množili a aby naplnili zem (Gen 1, 28). Aj po spáchaní hriechu Boh ďalej odovzdával ľudstvu svoje požehnanie, ktoré pocítil Noe so svojou rodinou a zvieratami v arche nielen ako záchranu pred potopou, ale znamenalo pre neho i nový začiatok nového života s Bohom (Gen 7-9). Abrahámovi, otcovi vyvoleného národa, dal potom Boh takýto krásny prísľub: „Štedro ťa zahrniem požehnaním, rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdy na nebi a ako piesok na morskom brehu“ (Gen 22,17).

Toto prísľúbenie sa splnilo na Abrahámovom synovi Izákovi, na jeho synovi Jakubovi a na dvanástich kmeňoch Izraela. Generácia za generáciou vebila toto Božie požehnanie a odovzdávali si ho ďalej, napríklad pri pozdrave alebo rozlúčke, pri narodení dieťaťa, na svadbe alebo na smrteľnej posteli. Patriarchovia, kňazi, králi alebo proroci - všetci si boli vedomí, že záchrana verných, ochrana pred nepriateľmi, zdravie, bohatstvo, majetok, hojný život, rozvoj, plodnosť zeme a stád - toto všetko závisí od Božieho požehnania, ktoré odovzdávali „v jeho mene“.

Ježiš, plnosť milosti

„V plnosti časov,“ ako píše sv. Pavol, „poslal Boh svojho Syna“ (Gal 4, 4), teda už nielen bohaté dary požehnania, ale darcu samotného. Na to si vyvolil Máriu, milostiplnú, ktorá ako živý bohostánok priniesla domu Izraela a všetkým národom „Ježiša, požehnaný plod svojho života“, rozdávatela všetkého požehnania.

A Ježiš ako Spasiteľ chodil po tejto zemi žehnajúc: „... a uzdravoval ich. Z mnohých vychádzali aj zlí duchovia.“ (Lk 4, 40-41) Jeho božské slová požehnania prinášali odpustenie, zmierenie a útechu; priniesli jednotu a onen dokonalý pokoj, ten „šalom“, za ktorý položil Spasiteľ na Kalvárii svoj život. Nezabudnuteľným pre apoštolov musel byť aj ten okamih, keď ich na Olivovej hore Zmŕtvychvstalý, skôr ako vystúpil na nebesia, pozdvihnutou pravoucou žehnal poslednýkrát!

Toto požehnanie na rozlúčku spočinulo na nich ako dedičstvo milovaného učiteľa; zostalo na mladej

Cirkvi, ktorá sa v tomto okamihu stala nositeľkou a správkyňou Kristových milostí a požehnaní, stala sa duchovnou matkou, ktorá dáva všetko svojim veriacim deťom.

No až po zoslaní Ducha Svätého - posilnení Duchom Svätým - poslušní Ježišovmu príkazu išli apoštolí do celého sveta ako požehnaní. V jeho mene boli teraz oni sami žehnajúcimi, boli nositeľmi a odovzdávateľmi Božích spasiteľných darov. A pritom iste často mysleli na Ježišov prísľub: „*Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. A hľa, som s vami po všetky dni až do skončenia sveta*“ (Mt 28, 18-20). Pretože od onoho večera pred utrpením, keď Ježiš odriekal modlitbu požehnaní a vďakvyzdania a premenil chlieb a víno na svoje telo a krv, zostáva Ježiš, plnosť požehnaní, navždy s nami vo svätej Eucharistii, v bohostánku.

V znamení kríža

Od Ježišovej krvavej smrti na kríži, ktorou spasil ľudstvo a všetko stvorenie, z lásky k nám prúdi z jeho prebodnutého Srdca všetka spása a všetko požehnanie. Pre žiadneho kresťana preto kríž nie je stĺpom hanby, na ktorom zomrel zločinec, ale raz a navždy je mocným znamením víťazstva nad všetkým zlom, je kresťanským znamením, v ktorom sa nám dostáva a v ktorom prijímame všetko požehnanie. A tak sa viditeľne požehnáваме napríklad na začiatku i na konci svätej omše, počas ktorej sa nekrvavým spôsobom sprítomňuje obeta kríža na Kalvárii. Zakaždým, keď sa prežehnávame, môžeme si s vďačnosťou uvedomiť duchovnú skutočnosť, že práve v tomto okamihu k nám prúdi ako vodopád milosť vykúpenia.

Už cirkevný otec Ján Chryzostom (344-407) odporúčal: „*Nikdy neodchádzaj z domu bez toho, aby si sa neprežehnal... Nevieš, čo urobil kríž? Premohol smrť, zničil hriech, vyprázdnil peklo, pozbavil moci satana, vzkriesil svet.*“

Podobne kázal o 1500 rokov neskôr svätý farár z Arsu Ján Mária Vianney (1786-1859): „*Pre diabla je znamenie kríža niečím hrozným, pretože my sa prostredníctvom kríža môžeme diabla zbaviť... Preto sa musíme prežehnávať s veľkou bážňou a úctou. Všetko nám pripomína kríž, dokonca i my sami sme boli stvorení v znamení kríža.*“

Každý môže žehnať!

Je pekné, že požehnanie nie je privilegiom niekoľkých. Práve naopak! Každý smie, môže a má žehnať! No aj tak zveril Ježiš svoje požehnanie na prvom mieste apoštolom. Zo života svätého pápeža Pia X. (1835-1914) napríklad vieme, že generálne audiencie boli už od počiatku jeho pontifikátu preplnené. Vo Vatikáne a po celom svete sa totiž rýchlo rozniesla zvesť, že prostredníctvom pápežovho požehnaní sa udiali zázraky. On sám však vždy pokorne povedal: „*To je moc môjho úradu.*“

Isté írke dievča s veľkými ranami na hlave napríklad prosilo svoju matku: „*Ak ma zoberieš do Ríma k Svätému Otcovi, ozdravím, pretože keď Ježiš dal apoštolom moc robiť zázraky, ešte v oveľa väčšej miere ju dáva svojmu nástupcovi na zemi.*“

A skutočne: keď žehnajúc počas audiencie položil Pius X. svoje ruky na hlavu malej Írky, tá nahlas zvolala: „*Som zdravá!*“ Nato jej matka sňala z hlavy obvaz - zmeravená s údivom skonštatovala, že sa všetky rany stratili!

No takúto zázračnú pomoc nepocítili iba tí, ktorí prišli na audienciu, pretože Pius X. pôsobil aj na dialku. Predovšetkým v posledných rokoch jeho života prichádzalo také veľké množstvo prosieb o jeho apoštolské požehnanie, že to bolo pre štátny sekretariát „*naozajstné preťaženie*“, ako dosvedčil kardinál Canali.

V roku 1914, teda v roku, keď Svätý Otec zomrel, dostal napríklad list zo sirotinca v Kláštore sv. Jozefa v Belgium v južnej Indii. V liste ho prvoprijímajúce deti prosili o uzdravenie predstavenej, ktorá už 15 rokov trpela na nevyliciteľnú chorobu žalúdka. O tri týždne dostali z Ríma telegram: „Svätý Otec rád udeľuje vyprosené apoštolské požehnanie! Kardinál Merry del Val.“ Keď si predstavenej prečítala telegram, vrátila sa jej stratená dôvera, vstala a prvýkrát po dvanástich rokoch si opäť vyžiadala pevnú stravu; už onedlho mohla s novou silou zase prevziať svoje povinnosti. I keď pápež a s ním biskupi a kňazi sprostredkujú plnosť požehnaní, Clara Fey (1815-1894), zakladateľka Rádu sestier od chudobného Dieťaťa Ježiša, dobre pochopila, že Boh môže žehnať aj prostredníctvom ruky dieťaťa. Preto až do vysokého veku každý deň navštívila v dome krátko pred obedom sirotu, vzala si do náručia neposlušné alebo zaostalé dieťa, jeho rukou si urobila krížik na čele, na ústach a na hrudi a pritom hovorila: „*Toto je Ježiškovo požehnanie!*“

Urbi et Orbi

Zo stredného balkóna Chrámu sv. Petra udeľuje Svätý Otec ako rímsky biskup a hlava celej Cirkvi na Vianoce a Veľkú noc, ako aj priamo po svojom zvolení tradičné a mimoriadne slávnostné požehnanie Urbi et Orbi. Udeľuje ho „mestu Rímu a celému svetu“ a od roku 1995 ho možno platne prijať nielen na Námestí sv. Petra a cez rádio a televíziu, ale dokonca aj cez internet. Aj na Prvý sviatok vianočný v roku 2008, keď pápež Benedikt XVI. v šesťdesiatich štyroch jazykoch poprial národom milostiplné Vianoce, udelil požehnanie Urbi et Orbi spojené s plnomocnými odpustkami. Toto požehnanie prenášala televízia v sedemdesiatich krajinách. Snáď najdojímavejšie požehnanie Urbi et Orbi udelil pápež Ján Pavol II. na Veľkú noc 2005; udeľoval ho z posledných síl a pre rez priedušnice bez slov – bolo akoby otcovskou rozlúčkou pastiera, ktorý sa lúči so svojím stádom.

Milostivé účinky

Účinky požehnaní Boh často udržiava v skrytosti: nová sila chorým, aby dokázali niesť utrpenie; odvaha urobiť prvý krok k zmiereniu; pomoc, ktorej sa dostáva duším v očistci; alebo celkom jednoducho ochrana pre dieťa, ktoré odchádza z domu.

No niekedy sa moc požehnaní stáva aj viditeľnou, aby sa posilnila naša viera.

Tak ako napríklad v prípade pútnikov z Bologne, ktorí v máji 1932 navštívili pátra Pia v San Giovanni Rotondo. Stalo sa totiž, že títo pútnici nemohli ísť ďalej, nakoľko im cestu zatarasilo obrovské množstvo čiernych húseníc. Tamajší obyvatelia si vysvetľovali tento čudný fenomén takto:

„*V tesnej blízkosti kláštora napadli mandľový lesík húsenice v takom množstve, že bola veľmi vážne ohrozená úroda. Zúfalí majitelia sa ponáhľali k pátrovi Piovi, ktorý vyšiel pred kostol a odtiaľ veľkým znamením kríža požehnal mandľovníky. Nato sa húsenice z mandľového lesíka okamžite stiahli.*“

Byť požehnaním pre všetkých

Pravdepodobne sa len málokto z nás cíti povolánym ako Matka Tereza - ísť k najchudobnejším z chudobných a sotva niekto z nás založí rehoľu lásky k blížnemu tak, ako to urobila ona. No my

všetci sa môžeme nechať povzbudiť Matkou Terezou a inými svätými a našou jednotou s Bohom a našou každodennou milosrdnou láskou sa môžeme stať požehnaním na tom mieste, na ktoré nás postavil Boh.

Žiarivým príkladom toho je sv. Ján Mária Vianney, ktorý sa stal na viac ako 41 rokov naozajstným požehnaním nielen pre svoju farnosť s 230 dušami, ale aj pre Cirkev na celom svete. Nie bezdôvodne preto raz kričal diabol z istého posadnutého: „Ak by boli vo Francúzsku traja takí ako ty, nemal by som tu žiadnu šancu!“

V posledných rokoch pontifikátu pápeža Jána Pavla II. sme mohli stále viac pozorovať, že práve chorí a zomierajúci môžu byť pre druhých vynikajúcimi sprostredkovateľmi požehnaní, ak až do konca obetujú svoje utrpenie v zjednení s Ježišom. Túto skutočnosť vidíme aj v nasledujúcich dvoch príkladoch - jedného kardinála a kňaza.

*K*ed' v septembri 2002 zomrel v Ríme na následky rakoviny vietnamský kardinál François Xavier Van Thuân (1928-2002), Cirkev v ňom s veľkou pravdepodobnosťou dostala dar budúceho svätého biskupa – vyznávača. Istotne to nie je prehnané, ak vieme, že vo Vietname počas komunistického režimu tento vyslovene skromný a láskavý pastier pretrpel za svoju vieru ako naozajstný mučeník vo väzeniach viac ako 13 rokov (z toho 9 rokov v izolácii).

Krátko pred jeho smrťou navštívil smrteľne chorého spolubrata v nemocnici Pia XI. kardinál Darío Castrillón Hoyos, vtedajší prefekt Kongregácie pre klérus. Na konci dojímavého stretnutia ho ešte prosil, aby svoje utrpenie obetoval za všetkých kňazov sveta. Potom si od úplne zoslabnutého kardinála Van Thuâna vyprosil požehnanie pre seba a pre celý klérus. No keďže Van Thuân už nedokázal zdvihnúť svoju ruku, kardinál Castrillón Hoyos opatrne chytil pravicu zomierajúceho a urobil ňou veľké znamenie kríža.

*J*oachim kardinál Meisner rozpráva vo svojom krátkom životopise *Slová poučujú, príklady priťahujú*, v akom stave našiel po kňazskej vysviacke v decembri 1962 svoje prvé kaplánske miesto v najväčšej farnosti vtedajšej NDR, vo Farnosti sv. Egídia v Heiligenstade:

„Farár bol ťažko chorý kňaz, poznačený Alzheimerovou chorobou. No aj napriek tomu mohol človek vytušiť zvláštne vyžarovanie a veľkú osobnosť tohto Bohom omilosteného kňaza. 25 rokov bol farárom v tejto farnosti a v tej dobe mohol sláviť 25 prímichných svätých omší! Vďaka tomu možno získame dojem o charizmatickej veľkosti tohto kňaza.

Jeden z mojich spolubratov, ktorý mi želal vždy len všetko dobré, mi raz povedal, ako ma ľutuje, pretože musím byť kaplánom na takom mieste, kde sa od farára nedá pre pastoráciu naučiť nič alebo len veľmi málo. No už po niekoľkých týždňoch som vytušil, že som sa u tohto kňaza mohol naučiť práve to, s čím sa u mnohých moderných duchovných stretnete už len zriedkakedy: s hlbokou a samozrejmovou identitou s Cirkvou a zároveň s mystickým zjednotením sa s Kristom prostredníctvom viery.

Takmer každý večer, či fúkal vietor alebo bola búrka, obchádzal tento farár s ružencom v ruke svoju farnosť a modlil sa ruženec za svojich farníkov. Pred niektorými domami postál a udelil výnimočné požehnanie, pretože poznal kríže a tragédie, ktoré sa za ligotajúcimi fasádami týchto domov skrývali. Ak mi to čas dovoľoval, sprevádzal som ho pri tejto vychádzke aj ja... Počítam to za jednu z najväčších milostí, akej sa mi dostalo počas môjho kňazského života, že som mohol ako prvého farára spoznať takéhoto kňaza, vďaka ktorému sa posilnilo moje povolanie.“

Ako sa podarilo zabrániť zosúvajúcej sa skale

Sú nám známe požehnania prírody i stvorenia, požehnania krajiny, zvierat a rastlín. Všetci napríklad poznáme požehnanie počasia, ktoré mestá a dediny, polia a lesy chráni pred suchom a mrazom, pred krupobitím a pred záplavami.

Áno, požehnanie môže mocne zasiahnuť do prírodných živlov, či je to pri povodniach alebo pri tsunami v Kolumbii, počas hurikánov v juhoamerickej džungli alebo pri nebezpečnom zosuve celého horského masívu, ako to bolo vo Švajčiarsku; o tom hovoria nasledujúce riadky.

*T*ejto udalosti predchádzala doposiaľ najväčšia prírodná katastrofa v dejinách Švajčiarska, ktorá sa odohrala 2. septembra 1806. Na Rossbergu v kantóne Schwyz sa po dvoch dňoch nepretržitého dažďa oddelilo okolo 40 miliónov m³ skaly, ktorá sa s neopísateľnou silou valila dole do úzkeho údolia cez lesy, chaty, hospodárstva a maštale s dobytkom. Jazero Lauerzer sa zmenšilo o sedminu svojej pôvodnej plochy! Očití svedkovia dokonca dosvedčujú, že pád skalnatého masívu mal za následok spustenie 20 metrov vysokej vlny prílivu, ktorá so sebou strhla všetky budovy a cesty okolo jazera. O život prišlo 457 ľudí, zničené boli 4 kostoly, viac ako 100 domov, ako aj 220 maštali. Viaceré dediny dokonca úplne zmizli pod 10-metrovou a na niektorých miestach dokonca 50-metrovou vrstvou kameňa. Dnešné Goldau bolo napríklad úplne nanovo vybudované na ruinách. No i v nastávajúcich desaťročiach ďalej pretrvávala starosť a napätie, že Rossberg sa ešte neupokojil a ďalšie kamenné lavíny by mohli spôsobiť nové nešťastia.

V dedine Steinen, ktorá sa rozprestiera pod Rossbergom, strach veľmi vzrástol v zime 1873, keď sa za dedinou začala pomaly zosúvať zem a hrozilo, že obrovské masy kameňa opäť zasypú úrodnú krajinu. Ľudsky a aj technicky bolo nemožné tomu zabrániť a zadržať prichádzajúcu katastrofu! Zoči-voči tejto núdzi vložili obyvatelia všetku svoju dôveru v Boha. Vtedajší farár Annen sprevádzaný obyvateľmi dediny niesol za nepretržitého dažďa v prosebnej procesii monštranciu s Najsvätejšou sviatosťou až po najnebezpečnejšie mesto a z neho vrch Rossberg slávnostne požehnal. A „putujúci“ vrch naozaj poslušol v plnom zmysle slova: okamžite sa zastavil! A tak sa mohli obyvatelia jeden po druhom pokojne vrátiť do svojich príbytkov, pretože ich domovom a ich rodinným príslušníkom už nehrozilo žiadne nešťastie.

*O*d tej nedele, keď Najsvätejšou sviatosťou farár Annen s dôverou požehnal horský masív, sa vrch už nikdy nepohol! List jeho nástupcu farára Schnürigena, ktorý napísal 12. januára 1894 zo Steinenu známemu farárovi – bylinkárovi Rünzlemu, tiež dosvedčuje tento zázrak požehnania.

Prameň: Maria Haesele,
Eucharistische Wunder aus aller Welt, Christiana Verlag

Uchránení od vojny

V skrytosti jedného kláštora v Poľsku dal Pán Ježiš sestre Faustíne toto neslýchané uistenie: „Pre teba žehnám svet... kvôli tebe požehnávam celú zem.“ (Denníček č.1061 a č. 431) V tomto zmysle pocítilo aj Švajčiarsko počas druhej svetovej vojny jedinečnú zachraňujúcu pomoc od svojho veľkého svätca pokoja a milovaného otca krajiny, brata Mikuláša z Flüe (1417-1487).

*K*ed' v roku 1940 obsadilo Nemecko neutrálne štáty Dánsko a Nórsko, ako aj Holandsko, Belgicko a Luxembursko, bezprostredný vstup nemeckého wehrmachtu očakávalo v máji 1940 aj Švajčiarsko. Poukazovalo na to mnoho skutočností: švajčiarsky veľvyslanec Rüegger sa okolo 10. mája od zástupcu USA v Ríme dozvedel, že Švajčiarsko môže od vojny uchrániť už iba zázrak. Krátko nato švajčiarska spravodajská služba oznámila: „Na rieke Rýn sme spozorovali prípravy, ktorých cieľom je urobiť ponad riekou mosty. V nemeckej pohraničnej oblasti boli inštalované tabule s presnými údajmi vzdialeností k Švajčiarsku.“

12. mája minister rišskej propagandy Joseph Goebbels vo svojom prejave vyhlásil, že v priebehu 48 hodín nebude v Európe existovať žiaden neutrálny štát. V ten istý deň vyslovil Colonel Gauché, šéf francúzskej spravodajskej služby: „... veľké obavy o osud Švajčiarska...“, spomenul „koncentrácie vojska vo Wiesentali a vo Schwarzwalde.“ Výsadková divízia opustila Stuttgart smerom na juh.

Švajčiarsky generálny štáb očakával útok v noci zo 14. na 15. mája. Že sa v tom nemýlil, dokazuje jeden oznam v japonskom rozhlase, v ktorom sa 14. mája hovorilo, že o druhej hodine v noci vpochodovali nemecké oddiely do Švajčiarska. Páter Max Blöchliger z misijnej spoločnosti Betlehem, ktorý v tom čase pôsobil ako misionár v Japonsku, s hrôzou počúval tento oznam vo večerných správach. Aj na titulnej strane istých čínskych novín sa písalo: „Nemecká armáda vpochodovala do Švajčiarska.“ To dosvedčil páter Viktor Notter, misionár pôsobiaci na Taiwane. Všetky tieto správy museli byť o 12 hodín neskôr odvolané! Čo sa stalo vo Švajčiarsku?

V dňoch najväčšieho nebezpečenstva putovalo mnoho Švajčiarov do pútnického miesta Maria Einsiedeln a k bratovi Mikulášovi. Kaplán Kostola sv. Mikuláša Werner Durrer vyzval detské domovy Serafínskeho diela lásky Solothurn k modlitbovej novéne, aby bolo Švajčiarsko na orodovanie patróna krajiny - brata Mikuláša z Flüe - uchránené od vojny. A skutočne: svätý „napomínateľ“ a zmierovateľ očividne ochránil svoju domovinu pred inváziou.

Vo Waldenburtali uvideli obyvatelia 13. mája 1940 (večer na turíchny pondelok) na nebi veľkú kostnatú mužskú ruku, ktorá akoby ochraňovala. Aby sa celá vec správne vyšetrila, odcestoval kaplán Durrer osobne do Waldenburgu. Tam 9. júna na mieste vypočul pätnástich svedkov vo veku 12 až 71 rokov: osem mužov, päť žien a dve deti, pričom jeden zo svedkov bol katolík a ostatní (14) protestanti.

18. júna 1940 zostavil oficiálnu správu pre biskupa diecézy Chur. Tu je niekoľko výpovedí svedkov z protokolu:

Fotograf Hans Zappa z Langendorfu, v tom čase príslušník vojenskej stráže: „Na večernej oblohe sa 13.mája 1940 zjavil malý obláčik, ktorý sa zväčšoval a napokon vytvoril podobu žiariacej, prísvitnej ruky, pričom na nej bolo vidieť i kosti. Táto ruka sa pohybovala nad krajinou žehnajúc. Mal som dojem, že to bola ruka brata Mikuláša. Keď som sa po výmene stráží vrátil k oddielu, všetci boli rozrušení. ‚Sú na ceste!‘ kričali. ‚Nie, neprídu!‘ odpovedal som a porozprával, čo som videl.“

Profesor Hans Felix Pfenninger, v tom čase dôstojník: „Ja a niektorí moji kolegovia dôstojníci sme boli svedkami úkazu - ruky na nebi. Epizódu sme museli vyrozprávať pod prísahou pred generálom

Guisanom. Ako kresťan evanjelik si uctievam patróna našej krajiny a bol som presvedčený o pravosti a význame nebeského zjavenia.“

Podľa toho, ako celú udalosť dokumentuje v dvoch spisoch veľký ctiteľ brata Mikuláša páter Matthias Graf OSB z Einsiedelnu, videli dve žiarivé pozdvihnuté ruky na nebi dokonca i dvaja vysokí dôstojníci nemeckej armády; takže i celé velenie bolo úplne v rozpakoch.

Aj istý nemecký učiteľ, v tom čase vojak útočnej jednotky pri rieke Rýn, a jeho kamaráti sa stali svedkami zjavenia. Oni všetci dosvedčili: „Najprv to bol jasný oblak, ktorý potom úplne zreteľne nadobudol podobu ruky, celkom priesvitnej. A keď autá po príkaze na útok v tú noc nenaštartovali, boli sme presvedčení, že Švajčiarsko je ochraňované.“

A neskôr podáva jeden nemecký kňaz správu o nasledovnej udalosti, ktorú mu opísali nemeckí vojaci:

„V noci prišiel z hlavného stanu rozkaz zaútočiť na Švajčiarsko. Napriek všetkému snaženiu sa však nepodarilo naštartovať žiadne auto ani tanky a vojenské automobily. Keď Hitlerovi podali o tom správu a pýtali sa, čo ďalej robiť, on prikázal vymeniť olej na všetkých vozidlách. To však nemalo ani najmenší úspech! Nato sa od útoku upustilo. Prišiel rozkaz k odchodu so striktným zákazom o veci hovoriť, nakoľko to mal byť vraj len zdanlivý útok. No pri zmene rozkazu sa bez problémov naštartovali všetky motory a všetci boli presvedčení, že Švajčiarsko niekto ochraňoval.“

Páter Pio žehná rodinu

Požehnanie, ktoré udelil páter Pio manželom Licii a Settimiovi Manelliovcom, neprineslo bohaté ovocie len v 21 deťoch a 53 vnúčatách. Títo rodičia kráčali spoločne cestou kresťanskej dokonalosti tak odhodlane, že v januári 2009 bol započatý proces ich blahorečenia. A Stefano, jeden z ich synov, je zakladateľom pápežsky schváleného rehoľného spoločenstva Františkáni Nepoškvrnenej, ktoré má dnes už viac ako 800 členov z celého sveta.

Settimio Manelli sa narodil 25. apríla 1886 v Terame v Taliansku. Jeho rodičia dbali veľmi o to, aby mu umožnili dobré všeobecné vzdelanie, až po štúdium talianskej literatúry a práva, no o kresťanskej viere toho vedel len veľmi málo.

Keď mal 33 rokov, spoznal jednu ženu, ktorá sa neskôr odhalila ako satanistka. V jej prítomnosti sa cítil stále horšie a horšie a snažil sa vyhýbať kontaktu s ňou. No ona ho nechcela nechať len tak odísť, a tak musel draho „zaplatiť“.

Rozpráva: „Táto žena mala démonickú silu, ktorú používala na to, že ma duchovne, ako aj psychicky trýznila všade, kde som sa zdržiaval. Nemal som žiaden pokoj. Niekedy som sa cítil na konci fyzických síl a bál som sa, že zošaliem.“

Vo svojej núdzi som si spomenul na jedného kapucína, ktorý mal výnimočné dary, a tak som sa rozhodol, že pôjdem k nemu a u neho budem hľadať pomoc. A tak som v roku 1924 prišiel do San Giovanni Rotondo a zdôveril som sa pátrovi Piovi: „Ak mi pomôžete dostať sa z tohto pekla, v ktorom sa teraz nachádzam, stanem sa verným kresťanom a budem vás podporovať.“ Páter Pio odpovedal mocným hlasom: „Stále ti budem nablízku, o tom nesmieš nikdy pochybovať!“ Po svätej spovedi som mohol prijať sväté prijímanie a s dovtedy nepoznaným zápalom som ďakoval Bohu za tento veľký

dar. V sakristii mi potom potvrdil: *„Týmto svätým prijímaním si prijal prehojné požehnanie.“*“
Týmto dňom sa stal Settimio jedným z prvých duchovných synov pátra Pia, ktorý mal vtedy 35 rokov. Celkom pod jeho dohľadom a pod jeho vedením začal žiť kresťanským životom, o ktorom jeho duchovný otec raz povie: *„Kresťan, ktorý naozaj žije evanjelium!“*

„Toto je moja rodina“

V roku 1926 sa takmer 40-ročný Settimio oženil s (o 20 rokov mladšou) Liciou Gualandrio z Nembra (Bergamo). Je pochopiteľné, že pre svoje manželstvo chcel prijať požehnanie od svojho milovaného pátra Pia. Preto viedla ich svadobná cesta do San Giovanni Rotondo, kde sa Licia po prvýkrát osobne stretla so sväto žijúcim kapucínom. Spomína: *„Pri tomto prvom stretnutí nás požehnal, a keď bol s mojím mužom sám, predpovedal mu počet našich detí: „Budete mať viac ako 20 detí!“* Na druhý deň, po mojej prvej sv. spovedi u pátra Pia som mu vrúcne zverila našu rodinu. On odpovedal nežne, no isto: *„A ako ju budem chrániť! Je to moja rodina! Ochraňovať ju a brániť ju, to som si vzal za svoju povinnosť.“*

A tak to aj bolo. Pre túto rodinu bol orodovníkom a duchovným otcom. Pri každom dôležitom rozhodovaní sa s ním otec Settimio poradil. A vo veľmi ťažkých situáciách sa vždy mohol spoľahnúť na pomoc pátra Pia; ako napríklad v tridsiatych rokoch, keď takmer prišiel o miesto učiteľa, pretože nemal fašistický preukaz. Len vďaka orodovaniu kňaza kapucína nestratil zamestnanie a mohol ďalej učiť, čo bolo pre rozrastajúcu sa rodinu nutné.

Páter Pio pomohol manželom, aby každé svoje dieťa prijali ako Boží dar, ako požehnanie. Keď sa raz Licia, utrápená každodennými starosťami o rodinu, obrátila na pátra Pia, on jej odpovedal: *„Dcéra moja, nespoliehaj sa na svoje vlastné sily. Bez Božej pomoci by si sa nikdy nedokázala starať o takú veľkú rodinu.“*

Áno, Božiu pomoc pociťovala rodina častejšie, a to úplne očividne; napríklad keď bolo jedno z detí ťažko zranené alebo keď ďalšie pre chorobu už zomieralo. *„Viackrát zachránil páter Pio svojou modlitbou a svojim požehnaním naše deti. Stali sme sa svedkami zázrakov uzdravenia, pri ktorých si to nevedeli nijako vysvetliť ani lekári,“* dosvedčila Licia.

Jeden z týchto zázrakov sa odohral už pri ich prvorodenom dieťati. Niekoľko mesiacov po narodení sa na sánke dieťaťa vytvoril opuch, ktorý sa každým dňom zväčšoval. Lekár rodičom vysvetlil, že ide o zhubný nádor, ktorý je nevyliciteľný a ktorý by viedol k uduseniu. Keď bola rodina na letnom pobyte v San Giovanni Rotondo, vzal otec Settimio svojho syna do sakristie. Malý sa hneď rozbehol k pátrovi Piovi, ktorý vzal do rúk jeho opuchnutú hlavičku a bozkával ho. O niekoľko dní nato si rodičia všimli, že tumor zmizol.

V roku 1935 bola mama Licia svedkom, ako sa nevysvetliteľným spôsobom uzdravila jej 17-mesačná dcéra. Maličká spadla zo schodov a ležala na zemi, chrčala a oči mala zakalené.

Cestou do nemocnice Licia ustavične volala Pannu Máriu a pátra Pia na pomoc. No keď sa konečne dostali do ambulancie, lekára už nebolo treba. Malá sa celkom nečakane posadila, opäť pokojne dýchala a usmievala sa. Keď o nejaký čas Settimio ďakoval pátrovi Piovi za očividnú pomoc, páter Pio mu len s úsmevom odpovedal: *„Ale veď vy predsa viete, že je tu niekto, kto sa o vás stará!“*

Niečo veľmi cenné pre život

„Celá rodina mala hlbokú lásku k svojmu duchovnému otcovi, ktorému za mnohé vďačili. A tak veľkú časť letných prázdnin každoročne trávili v San Giovanni Rotondo. Pio, jeden zo synov, dnes sám otec deviatich detí, si rád spomína na tento čas: „Boli to dni intenzívneho duchovného života. Náš denný program mal len málo do činenia s dovolenkovým dňom podľa bežných predstáv. V skorých ranných hodinách, ešte za tmy, sme išli do kostola, pretože o piatej ráno sa začínala sv. omša s pátrom Piom; a tá trvala najmenej dve hodiny. Po krátkom oddychu doma sme sa opäť vrátili do kostola, aby sme uvideli pátra Pia, ktorý schádzal do spovednice, pretože každé z nás detí chcelo pobožkať stigmatizovanú ruku svojho duchovného otca. A po ruženci popoludní sme - pochopiteľne - tiež chceli byť pri eucharistickom požehnaní, ktoré udeľoval páter Pio o 18. hodine. No vyvrcholením dňa bolo, keď sme z jeho rúk mohli prijať sväté prijímanie. Týmto spôsobom sme už ako deti nadobudli zmysel pre sväté veci. Naučili sme sa, že na svete existujú svätí ľudia, sväté úkony, sväté okamihy. Pre nás bol páter Pio Ježišom na zemi a jeho požehnanie bolo pre náš život niečo veľmi cenné.“

Milosť pre deti a vnúčatá

„Ako deti sme vyrastali pod ochranou pátra Pia, a tak bolo pre nás samozrejmosťou vyprosiť si jeho radu i pri voľbe životného partnera,“ vysvetlil nám Pio. „Určite si viete predstaviť, s akými pocitmi som cestoval k pátrovi Piovi. S trasúcimi sa kolenami som pátrovi Piovi ukázal naše snubné prstene. On spontánne odpovedal: *„Ona je dobrá kresťanka.“* Potom položil svoju stigmatizovanú ruku na moju ruku, požehnal prstene a tým aj našu jednotu.“

Až v roku 1968 spoznala pátra Pia aj Anna Mária a prijala jeho požehnanie. Porozprávala nám: „Prišli sme si, aby nás sobášil páter Pio, no - žiaľ - zomrel 23. septembra 1968, krátko pred našou svadbou. A tak sme sa odovzdali láskyplnému vedeniu pátra Stefana, ktorý je rodným bratom môjho muža. On nám pomohol založiť si kresťanskú rodinu a darovať život deviatim deťom. Sedem z nich sa rozhodlo zasvätiť svoj život Bohu. Bezpochyby za to vďačíme zvlášť modlitbe ruženca, ktorý sme sa v rodine vždy modlievali. No je to i ovocie požehnania, ktoré spočíva na našich rodičoch a na našej rodine a ktoré chceme stále verne uchovávať a odovzdávať ďalej. Moja svokra Licia si požehnanie vážila tak veľmi, že svoj testament začal slovami: *„Milé deti, žehnám vás.“*“

Prameň: Interview s Piom a Annou Máriou Manelli, ako aj knihy pátra Stefana M. Manelli: „Mamma Licia“ a Settima a Licii Manelli: „Toto je moja rodina“, vydané Vydavateľstvom Casa Mariana Editrice, I – 83040 Frigenta

Z jeho Božského Srdca

*Pozornosť kňazov by sa celkom nanovo mala upriamiť na vzácnu moc ich žehnania, a preto Panna Mária povedala Mariji v Medžugorí:
„Keby kňazi vedeli, čo darívajú človeku, keď ho žehnajú,
keby to mohli vidieť, neprestávali by žehnať.“*

*Páter Bernhard Kunst z rehole benediktínov, ktorého charizma je už roky známa v širokom okolí, slávil v advente 2008 vo svojej farnosti Aichkirchen v hornom Rakúsku svoje 87. narodeniny. On sám o sebe hovorí: „Stále si uvedomujem skutočnosť, že Ježiš žehná vo mne! Ved' ja sám nie som ničím, Boh je všetko! A preto stále hovorím: „Ježiš, žehnaj ty vo mne, so mnou, cezo mňa!“
Jednotlivé svedectvá z dlhoročného pôsobenia pátra Bernharda, ktoré si môžete prečítať na nasledujúcich stranách, vyrozprával on sám pred dvoma rokmi v jednom interview, ktoré s ním urobili a zverejnili Mgr. Ingeborg a Ing. Horst Obereder.*

Ako som sa dostal k žehnaníu

Keď po druhej svetovej vojne som študoval u saleziánov dona Bosca. Tam nám prefekt Streitfellner raz porozprával jednu udalosť, ktorá ma navždy poznačila. Povolali ho ako kňaza do blízkosti obce Konnersreuth. A tam mu jedného dňa jeho priateľ, študent teológie, navrhol: „Teraz sme tak blízko pri Terézii Neumannovej. Poďme ešte k nej, kým budeme musieť ísť na front.“ A tak k nej odcestovali. Po rozhovore, keď sa lúčili, klakla si a obrátená k prefektovi povedala: „Veladôstojný, prosím ešte o vaše kňazské požehnanie.“

Keď ju on po tejto prosbe požehnal, Terézia sa mu pritom nepozerala do očí, ako to ľudia zvyčajne robia, ale pozerala sa okolo neho, za neho. Vtedy sa prefekt Streitfellner spýtal: „Terezka, prečo sa na mňa nepozeraš, keď ťa žehnám?“ „Veladôstojný, to musíte vedieť vy sám,“ odpovedala, „zakaždým, keď kňaz žehná, vidím za ním Spasiteľa a vidím, že aj on dvíha ruku a žehná. A že sa pozerám na Spasiteľa radšej ako na vás, veladôstojný, to musíte pochopiť!“

Keď nám to prefekt porozprával, pomyslel som si: „Je to skutočne pekné byť kňazom a môcť žehnať: s Ježišom, v Ježišovi a skrze neho! Ak raz budem kňazom, budem aj ja veľa žehnať!“ Áno, takto som si to predsavzal, ešte keď som bol študentom!

Prvé uzdravenia

Jedného dňa prišli ku mne z Attnang-Puchheimu istí manželia. Boli úplne zúfalí. Muž povedal: „Páter, predstavte si, moja žena má v hlave nádor, ktorý jej už štyrikrát operovali, on však stále do-

rastá. Pri poslednej operácii jej porušili aj nerv, čo vyvolalo epilepsiu. Teraz ju čaká piata operácia a ona má strašné bolesti. U lekárov sme nechali už tak veľa peňazí, ale nikto nám nevie pomôcť. Páter, prosíme vás, pomôžte nám!“

„To je naozaj strašné!“ povedal som, „no ja nie som lekár a ani liečiteľ, ja som kňaz. Pochopiteľne - viem, že Boh môže pomôcť a môže urobiť zázrak, ak chce.“ Myslel som totiž na to, ako Ježiš vyzýval chorých: „Podte ku mne všetci a ja vás posilním!“ a tiež na to, ako apoštolov pred svojím vystúpením do neba poveril: „Kladte na chorých ruky!“ Preto som ďalej rozmýšľal: „Veď toto by som mohol urobiť aj tejto panej! Keď na ňu položím ruky, tak to znamená, že požehnanie z Božieho Srdca má zostúpiť na toho, koho žehnáme.“

A tak som na ňu položil ruky a jednoducho som sa modlil: „Bože, oslobod, prosím, túto ženu od zhubného nádoru a uzdrav ju z epilepsie.“ Manželia odcestovali domov a krátko nato mi táto pani zatelefonovala a povedala mi: „Páter, odkedy ste sa modlili, už nemám epilepsiu, nemala som žiaden záchvat a aj bolesti hlavy už prestali!“ A keďže bola na ďalšiu operáciu už objednaná, do nemocnice išla, no o zlepšení svojho stavu nepovedala nikomu nič. Keď ju dôkladne vyšetrili a urobili röntgen, museli lekári s údivom skonštatovať: „Milostpani, tumor je preč, žiaden sme už nenašli!“ Bola uzdravená a trvá to doteraz! Toto prvé veľké uzdravenie ma - samozrejme - povzbudilo modliť sa stále za chorých a žehnať ich, keď o to prosili.

V susednej dedine mala jedna žena viac ako 40 rokov na celom tele veľmi bolestivú psoriázu, len tvár a krk spredu postihnuté neboli. Chorú to tak veľmi ťažilo, že trikrát chcela skoncovať so životom. Bola u lekárov, odborných lekárov, liečiteľov, no všetci sa zhodli na jednom: „Vaša choroba je nevyliciteľná, budete sa s tým musieť zmieriť až do smrti.“

Keď sa táto polutovaniahodná osoba dozvedela o uzdravení ženy s tumorom, prišla za mnou i ona. Rád som na ňu položil ruky a modlil sa za ňu. Deň po požehnaní rozrušená zatelefonovala: „Páter, predstavte si, lupiny mi zmizli z celého tela, zostali len tie na hlave. Môžem prísť ešte raz?“ Samozrejme, prišla a jej hlava bola naozaj veľmi postihnutá lupienkou. Opäť som na ňu položil ruky, požehnal som ju a modlil som sa, aby ju Boh cez toto požehnanie oslobodil od lupienky na hlave. A čo je takmer neveriteľné: cez noc jej zmizli aj tieto šupiny!

Keď táto pani potom zatelefonovala svojmu ošetrovateľskému lekárovi a prosila ho, aby ju vyšetril, lebo je vraj uzdravená, on si pomyslel: „Už je to tu! Už z tých hrozných bolestí načisto zošalela!“ No po vyšetrení musel ohromený priznať: „Milostivá pani, vaša pokožka je ako pokožka malého bábätka, taká jemná a pekná!“ Po štyridsiatich rokoch a deviatich mesiacoch trápenia bola uzdravená a zdravá je dodnes!

*I*nokedy prišiel autobus zo Švajčiarska, zo St. Gallenu. Pani Hüsser mala so sebou fotografiu slepého kňaza, ukázala mi ju a povedala: „Prosím, páter, náš farár nemohol prísť, pretože je slepý. Prosím, požehnajte ho a spomeňte si na neho, zvlášť keď budete slúžiť svätú omšu za chorých.“ A tak som položil na oltár jeho fotografiu, počas svätej omše som sa na ňu viackrát pozrel a modlil som sa: Ježiš, ty si uzdravil aj slepých. I dnes ešte dokážeš robiť zázraky. Prosím, zmiluj sa nad týmto slepým kňazom!“

Skupina odcestovala domov a krátko nato som dostal neveriteľnú správu: presne v tom okamihu, keď som sa za kňaza modlil a požehnal ho, jemu vo Švajčiarsku sa vrátil zrak! Z vďačnosti nám potom tento kňaz podaroval nádhernú lurdskú Pannu Máriu, ktorú máme u nás v Aichkirchene dodnes.

*J*edného dňa prišla s veľkou prosbou i istá lekárka z Bavorska. Po treťom dieťati jej manžel totiž povedal: „Musíš si nechať podviazať vaječníky, už nechcem žiadne deti!“

Spomínaná lekárka o tom nechcela v žiadnom prípade ani počuť, čo jej muža tak rozhnevalo, že pre pokoj v rodine sa napokon podvolila a na zákrok išla. No netrvalo dlho a postihla ju silná depresia; jej muž sa sťažoval: „Radšej by som mal ešte ďalšie dieťa, ako tento tvoj stav.“

Vtedy sa dopyčula o svätej omši za chorých u nás v Aichkirchene, prišla, zúčastnila sa na nej a dokonca si priala modliť sa za ňu, aby ešte mohla počať dieťa. Mne sa však zdôverila: „Páter, ako lekárka samozrejme viem, že to, o čo prosím, je vlastne nemožné, pretože ak je raz vajcovod prerušený, žiadna žena počať dieťa nemôže!“

My sme sa za ňu aj napriek tomu modlili a stalo sa nemožné: lekárka počala svoje štvrté dieťa, porodila chlapca, radosť celej rodiny. Neskôr mi povedala: „Páter, moje dieťa je veľký zázrak! Ako sa stalo možným to, čo je medicínsky nemožné, to neviem.“ Mimochodom, dnes má tento chlapec už 15 rokov.

Vynímočný účinok svätenej vody

*M*oju prvú peknú skúsenosť so svätenou vodou som mal s istým starostom. Jedného dňa sa zjavil na fare a vyrozprával mi, že vo svojej maštali má stále viac chorých zvierat. Poradil som mu, aby si vzal so sebou svätenú vodu. On si potom veľkú nádobu so svätenou vodou zavesil do maštale. Odvtedy vždy, keď vošiel do maštale, pokropil ňou zvieratá a prosil Boha, aby ich uzdravil. A skutočne, starosta, ktorý vydával na zverolekára veľké peniaze, už nemusel ani raz siahnúť do vrečka! Ten istý starosta mi rozprával aj toto: Tím odborníkov z okresu mal v dedine preskúmať kvalitu vody vo všetkých studniach, ktoré neboli napojené na vodovod. A s prieskumom vody začali u starostu. Po vyhodnotení vzoriek povedali: „Pán starosta, kvalita vašej vody je zlá! Vlastne by ste mali byť všetci chorí, pretože obsah dusíka v nej je príliš veľký!“ „My sme naozaj všetci chorí!“ odpovedal. „No tak to tu máme,“ odvetil hygienik, „vašu studňu musíme zavrieť, nemôžem si zobrať na zodpovednosť, že všetci sú chorí!“

Na záver, keď odborníci prešetrili ostatné studne, prišli opäť k starostovi, aby sa rozlúčili. On ich poprosil: „Prosím vás, urobte skúšky mojej vody ešte raz!“

Tím odborníkov nebol týmto návrhom nadšený, no po novom odobratí vzoriek boli udivení: „Teraz nám ale prezradte, čo sa stalo s vašou vodou. Toto neexistuje! Teraz máte tú najlepšiu pitnú vodu!“ A on im porozprával: „Kým ste skúmali ostatné studne, vylial som do studne požehnanú svätenú vodu od pátra Bernharda z Aichkirchenu a modlil som sa: ‚Bože, mocou, ktorá pôsobí vo svätenej vode, môžeš urobiť, aby mala naša voda lepšiu kvalitu.‘ Toto je moje tajomstvo!“

*A*j jeden roľník z východného Štajerska, ktorý prišiel na svätú omšu za chorých do Niederthalheimu, rozprával: „Svätená voda bola pre mojich sto kusov hovädzieho dobytku skutočnou studňou uzdravenia. Ale mne sa stalo ešte aj niečo úplne iné! Bezprostredne pred žatvou mi veľmi silná búrka tak poválala krmivo pre kravy, niekoľko hektárov kukurice na siláž, ako keby ich bol prešiel parný valec. Taký som bol z toho znechutený!

Ako som mal teraz tú kukuricu zožať a odviezť? Nešlo by to! Steblo kukurice, ak je už raz nalomené, zostane nalomené. Nič sa nedá robiť! Vo svojom zúfalstve som raz v noci za splnu naplnil vedro svätenou vodou a išiel som s ním na kukuričné pole – musel som ísť v noci, lebo cez deň by si ľudia mysleli, že som sa zbláznil.

Prechádzal som okolo poľa, kropil som ho svätenou vodou a pritom som sa modlil: ‚Bože, mocou, ktorá pôsobí vo svätenej vode, daj, aby sa táto kukurica na siláž opäť postavila.‘ Keď som sa potom skoro ráno s búšiacim srdcom vyšiel pozrieť na pole, úplne som zbledol. Všetka nalomená kukurica bola vzpriamená, steblá stáli v pozore ako vojaci! V noci sa udial tento zázrak a ja som mohol zožať kukuricu a urobiť z nej siláž.“

Raz prišiel na svätú omšu pre chorých aj istý roľník zo Švajčiarska a porozprával nám o svojej skúsenosti: Vo vyššom veku rozdelil majetok, synovi zanechal hospodárstvo a k tomu potrebné polia. Jeho dcéra, ktorú spravodlivo vyplatil, však s dedičstvom nesúhlasila. Hoci ona sama sa hospodárstvu nevenovala, tvrdohlavo trvala na tom, aby aj ona dostala jedno konkrétne pole.

V hneve kričala na otca a na brata: „Ak to pole nedostanem, tak ho preklajem!“

Oni dvaja to preklatie nebrali vážne, pretože si mysleli: „Môžeš preklínať, ako len chceš. My pole poriadne pohnojíme, zoberieme najlepšie osivo a niečo nám narastie.“ No osivo nevzišlo. A to ani na druhý a ani na tretí rok; a tak sa otec so synom rozhodli, že pole natrvalo prestanú obrábať.

Istá žena, ktorá sa dozvedela o roľníkovom nešťastí, mu darovala svätenú vodu na požehnanie. On sa potom vydal spolu so synom na pole, kropil ho svätenou vodou a s dôverou sa modlili: „Pane Bože, mocou, ktorá účinkuje vo svätenej vode, môžeš vziať z nášho poľa všetko zlo, všetko, čo je preklatie!“ Potom vysiali osivo po štvrtýkrát a v čase žatvy mohli zožať najlepšie obilie v celom okolí!

Prameň: Mag. Ingeborg und Dipl. Ing. Horst Obereder,
„Weihwasser und andere christliche Heilmittel“, Mediatrix-Verlag 2007

Postihnuté dieťa – požehnanie?

Táto pekná myšlienka už - žiaľ - nemá v našej spoločnosti miesto.

Práve naopak: Ak sa zistí počas tehotenstva, že dieťa je choré alebo postihnuté, matke sa okamžite radí potrat. Ježiš nás však učí úplne inú pravdu: učí nás o vzácnosti utrpenia. Jeho mimoriadna láska vždy patrila slabým a chorým, spoločnosťou odvrhnutým. Tým ukázal, že všetci ľudia – chudobní alebo bohatí, zdraví alebo chorí – sú Božími deťmi a sú ním milovaní bez rozdielov. Každá duša má pred Bohom nekonečnú hodnotu, a preto si zasluhuje, aby sme si ju vážili a milovali.

Túto skúsenosť, že choré dieťa sa práve pre svoje postihnutie môže stať veľkým požehnaním pre rodinu, mal aj americký herec a predstaviteľ Ježiša vo filme Umučenie Krista Jim Caviezel a jeho manželka Kerri. Napriek počiatočnému zvažovaniu a pochybnostiam sa pred dvoma rokmi rozhodli, že si adoptujú z Číny jedného malého chlapčeka s tumorom na mozgu. A obaja praktizujúci kresťania šťastne dosvedčujú: „Bo je pre nás takou veľkou radosťou, ako keby bol naším vlastným dieťaťom.“ No Jim aj otvorene priznáva: „Je pochopiteľné, že sa tohto kroku bojíš, ale nemáš potuchy, aké požehnanie ťa čaká, keď jednoducho všetko vložíš do viery.“

A tak sa aj pri svojej druhej adopcii rozhodli pre päťročnú dievčatko z Číny, ktoré má - takisto ako Bo - nádor na mozgu a o ktoré sa teraz tak isto starajú s veľkou láskou.

Podobnú skúsenosť mali aj rodičia Kriesovci z Nemecka. I keď to bolo na začiatku veľmi bolestné, aj keď to bol spočiatku šok, že ich prvé dieťa je veľmi ťažko postihnuté, dnes môžu napriek tomu dosvedčiť, ako práve toto dieťa tak nádherne zmenilo život rodiny a akým darom sa pre nich stalo.

Maria Kries rozpráva: „Niekoľko dní po narodení nášho syna Sebastiana vyšlo najavo, že má zápal mozgových blán. Začal sa boj medzi životom a smrťou. Zdalo sa, že sa z tejto nočnej mory už nepreberieme. Po troch dňoch v nemocnici nám vysvetlili, že naše dieťa už nikdy nevyzdravie. Ak prežije akútne ochorenie, zostane ťažko poškodené. Keďže bol jeho život veľmi ohrozený, opatrne nám dali na vedomie, že ho máme čo najskôr pokrstiť. Po troch týždňoch sa jeho stav zlepšil a my sme ho po ťažkej chorobe mohli vziať prvýkrát do náručia. Toto šťastie bolo neopísateľné, bolo to akoby druhé narodenie, vlastne oveľa hlbšie prežívané než to prvé. Aká veľká radosť nás naplnila, keď sme si ho mohli zobrať konečne domov! Nech by sa tento život vyvíjal akokoľvek, pre nás bolo dôležité len jedno: Sebastian môže žiť! Ukázalo sa, že ochorenie v ňom zanechalo viacnásobné ťažké poškodenie. A teraz sa začala veľká skúška. Krátko po našej svadbe sme sa vďaka obráteniu môjho brata viac upáli na Boha. Nový život modlitby, ruženec, svätá omša boli teraz našou oporou, vďaka ktorej sme dokázali zvládnuť aj situáciu so Sebastianom.

*C*elý náš život sme si usporiadali podľa neho. Môj manžel a ja sme sa striedali pri umývaní, obliekaní, kŕmení, neskôr pri odvoze do školy atď. Sebastian potreboval veľa nášho času, pretože sa nemohol sám hrať a ani sa tešiť na čerstvom vzduchu s kamarátmi. V noci mával často kŕčové záchvaty, ktoré nás vytiahli z postele. Keď sa nám neskôr narodili ešte dve dievčatá, Eva Maria a Bernadette, museli sme v každej situácii, pri akejkoľvek činnosti zvážiť, či je to možné a zmysluplné aj pre Sebastiana. Často sa jeden z nás rodičov staral o dievčatá, druhý zostal doma so Sebastianom. Boli aj obdobia, keď sa nás dcéry pýtali: *„Prečo je on vždy prvý? Prečo reagujú ostatné deti tak čudne, keď vidia, že je postihnutý?“* Ak sme chceli odcestovať na dlhšiu dobu, dalo sa to porovnať s odchodom z Egypta. Ak sme išli preč čo i len na jeden deň, museli sme si brať so sebou všetko, od lyžičky po podbradník.

Tieto okolnosti našu rodinu veľmi zjednotili. Museli sme sa vzdať našich vlastných prianí a v mnohom sme boli odkázaní na pomoc druhých. Ale práve vďaka tomu sa nám dostalo ako dar mnoho veselých a šťastných chvíľ. Pochopiteľne, že sme často prežívali aj ťažké okamihy, problémy a starosti, chvíle zatrpknutosti, tvrdosti. No po každom dni, ktorý „nebol v poriadku“, nasledoval ďalší deň, nová šanca robiť veci inak. Potrebovali sme čas, kým sme pochopili, že medzi nami bolo toto dieťa požehnaním. Najhoršie pre nás bolo, keď sme sa museli pozerieť, ako Sebastian trpí, a my sme mu nevedeli pomôcť. Vtedy sme zakaždým prežívali malú Golgotu. V takýchto okamihoch nám pomáhala myšlienka na Pánovo utrpenie a modlitba. Aj pre naše deti bol postihnutý Sebastian oveľa väčšou skúškou, než ako by ňou bolo zdravé dieťa; to si - samozrejme - uvedomovali aj naše dcéry. Dnes ale musíme konštatovať: potrebovali sme ho! Keby bol býval zdravý, pravdepodobne by sme pre „rodičovské povinnosti“ úplne zabudli na Boha. Takto nám však Boh daroval ľudí, ktorí nám ukazovali cestu k nemu. Mnohé vzťahy by sme dnes bez Sebastiana nemali, predovšetkým vzťah k Bohu. Bolo to takmer presne 15 rokov od jeho narodenia, keď istej noci zomrel – tak náhle a nečakane, ako aj vtedy ochorel – v noci. Pre našu rodinu bol Sebastian nevysloviteľným požehnaním, za ktoré nebudeme vedieť nikdy dosť ďakovať.“

Zvláštne materinské požehnanie

Panny Márie

Pre dnešnú tak ťažkú dobu nám Panna Mária v Medžugorí darovala jedinečný dar: svoje zvláštne materinské požehnanie.

Toto požehnanie sa neviaže na žiadnu špeciálnu modlitbu alebo špeciálny rituál. Udeľuje sa iba jednoduchými slovami:

„Žehnám ťa zvláštnym materinským požehnaním v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.“ Tak ako dobrá matka miluje každé svoje dieťa celkom osobne, tak si aj Panna Mária praje, aby sa i toto požehnanie odovzdávalo jednotlivo, jednou osobou druhej osobe. Pochopiteľne, týmto spôsobom môžeme žehnať aj neveriacich a ľudí iného vierovyznania.

Táto milosť, samozrejme, v žiadnom prípade nenahradzuje požehnanie kňaza, no má nádherné účinky. O týchto účinkoch rozpráva na základe mnohých pekných príkladov sestra Emmanuel vo svojom bestselleri „Medžugorje, 90. roky“.

*U*ž v posolstve z 19. decembra 1985 udelila Panna Mária v Medžugorí všetkým matkám výnimočným spôsobom svoje *materinské požehnanie* bez akéhokoľvek objasnenia. Až o tri roky neskôr hovorila Gospa o tomto požehnaní vizionárke Mariji a modlitbovej skupine, ktorá bola okolo nej zhromaždená. Tanja, blízka priateľka vizionárky, si spomína, ako intenzívne ich Panna Mária v tom období vyučovala. Skoro každý deň sa dozvedeli niečo o moci a účinkoch tohto požehnania. Len ťažko si vieme predstaviť, s akým nadšením a s akými očakávaniami vystupovali títo mladí ľudia na horu Križevac 15. augusta 1988. Gospa im totiž slúbila, že v ten večer prijmú od nej všetci, ktorí budú pri zjavení, jej zvláštne materinské požehnanie a zároveň poslanie a plnú moc „odovzdávať ho všetkým stvoreniam“. Iba veľmi málo z desaťtisíc prítomných pútnikov mohlo veľkosť tejto milosti pochopiť tak, ako to mohla malá skupinka zasvätených okolo vizionárky Marije. No aj tak boli všetci naplnení neopísateľnou intenzívnou radosťou.

Požehnanie, ktoré odzbrojuje satana

*Š*ťastní a s akousi ľahkosťou sme napriek strmej kamenitej ceste zostupovali toho pamätného 15. augusta z Križevacu,“ rozpráva Tanja. „Boli sme už takmer dole, keď som si na úpätí vrchu všimla jedného asi 30-ročného muža s hrôzostrašným nenávisným pohľadom; hľadel na mňa akoby pekelnými očami. Aký šok to bol pre mňa! „Ako môže byť niekto v takom stave práve teraz, keď sme od Gospy prijali tento nádherný dar?“ myslela som si. Keď sa tento muž blížil smerom ku mne, zmocnil sa ma najprv strach, no vzápätí nato sa moje srdce naplnilo súcitom k tomuto očividne satanom posadnutému bratovi. I ja som sa mu hlboko zahľadela do očí a mlčky, no z celého srdca som ho

požehnala zvláštnym materinským požehnaním. Keď sa muž priblížil a bol úplne blízko, ešte raz sa s nenávisťou pozrel na mňa a išiel ďalej.

Na druhý deň večer – vychádzala som práve po svätej omši z kostola – ma oslovil jeden mladík. Až keď som sa mu lepšie prizrela, spoznala som v ňom onoho muža z predchádzajúceho dňa. No jeho pekelný pohľad medzičasom vystriedal neobyčajný pokoj. „*Čo ste so mnou urobili?*“ bola jeho prvá otázka. Celkom pokojne som mu začala vysvetľovať, ako som ho požehnala. No nedokázal počúvať až do konca. „*Som lekár z Nemecka,*“ skočil mi do reči. „*Keď som pred tromi rokmi po prvýkrát prišiel do Medžugoria, bol som úplne uzatvorený, pretože doma som sa zúčastňoval na satanistických stretnutiach. Vďaka istému kňazovi som bol celkom oslobodený od démonických väzieb. Vo veľkej radosti som po svojom návrate chcel obrátiť všetkých svojich expriateľov satanistov. No žiaľ, už po mesiaci som bol ešte horší ako predtým a dokonca som postúpil, stal som sa šéfom skupiny. Tento rok som sem prišiel z poverenia satana s úlohou, aby som počas slávnosti sviatku Nanebovzatia Panny Márie vykonával satanistické rituály a aby som robil zle. Keď som vás včera videl schádzať z vrchu, vstúpila do mňa neopísateľná nenávisť a chcel som vás zabiť! No keď ste sa na mňa pozreli, niečo sa vo mne odohralo. Bol som taký zmätený, že som vám nemohol nič urobiť. A hoci telom a dušou patrím satanovi, uplynulej noci sa v mojom vnútri neustále ozývala táto modlitba: „Otče na nebesiach, viem, že si tu, už ma nikdy neopustíš!“ Bolo pre mňa nemožné tejto modlitbe odporovať. Opakoval som si ju po celú noc bez toho, že by som čo len na chvíľu zaspal. Dnes ráno som sa vyspovedal u pátra Pavicu a požiadal som ho, aby sa nado mnou pomodlil exorcizmus.“*

*J*a som mohla len s úžasom odpovedať: „*Váš príbeh len potvrdzuje všetko to, čo nás v posledných mesiacoch učila Gospa, keď hovorila o výnimočnej milosti sprostredkovanej týmto požehnaním – že totiž nebeský Otec si berie za svoju povinnosť až do konca života sprevádzať každú osobu požehnanú týmto zvláštnym materinským požehnaním a bude pomáhať pri jej obrátení. Vaša skúsenosť je dôkazom tohto prísľubu. Bez toho, aby ste o tom vedeli, opakovali ste slová, ktoré povedala sama Panna Mária, že Otec bude po vašom boku a že vás nikdy neopustí... Týmto požehnaním Panna Mária vo vás odzbrojila satana a Otec vám mohol ukázať svoju lásku!*“

Akým neuveriteľným darom je toto požehnanie, zistíme predovšetkým vtedy, keď si uvedomíme, že démonov by mal vyháňať iba biskupom na to poverený exorcista; keď myslíme na to, ako pevne boli s Bohom zjednotení ľudia, ktorí svojou osobnou svätosťou mali moc oslobodiť posadnutých. Taká bola napríklad učiteľka Cirkvi svätá Katarína Sienská, ktorá na základe svojho hlbokého zjednotenia s Kristom mohla uzdraviť posadnutú ženu.

Pre všetko stvorenie

*I*stotne si mnohí z vás pamätajú z detstva procesie cez chotáre. Pred niekoľkými desaťročiami to bolo ešte samozrejmé, že sedliaci a roľníci požehnávali svoj dobytok a svoje polia. Panna Mária v Medžugorí nám kladie na srdce, aby sme opäť oživilí tieto stáročné tradície požehňavania, veď my ľudia sme povolaní k tomu, aby sme sa stali prostredníkmi milosti pre všetko stvorenie! Preto nás vyzýva: „*Prineste moje zvláštne materinské požehnanie každému stvoreniu!*“ A nech nás k tomu povzbudí jedno dojímavé svedectvo z Medžugoria:

Pred niekoľkými rokmi prišiel k sestre Emmanuel ustarostený Petar a porozprával jej o svojich problémoch: niekoľko jeho oviec je vážne chorých. A hrozí, že nakazia aj ostatné a zahynie celé stádo. To by však ohrozilo existenciu jeho rodiny. Keď chcela sestra Emmanuel vyjadriť Petarovi svoj súcit, prišli jej na rozum slová posolstva z 25. decembra 1988: „*Prineste moje zvláštne požehnanie*

každému stvoreniu, aby malo pokoj!“ Ona sama píše: „Často som si kládla otázku, čo asi rozumie Gospa pod výrazom ‚každému stvoreniu‘. Myslí tým aj zvieratá? Áno, vlastne som si bola v tomto momente istá, no musela som o tom presvedčiť ešte aj Petara. Keď som mu zopakovala slová Gospy a vyzvala ho, aby išiel domov k svojmu stádu a požehnal ovce, pozrel sa na mňa ohromený a prosil: ‚Budem radšej, keď to urobíš ty. Ako sestry sa ti to podarí určite lepšie!‘“

A tak mu sestra Emmanuel slúbila, že sa popoludní u neho zastaví s niekoľkými bratmi a sestrami spoločenstva. „Bolo to po prvýkrát, čo som mala počas modlitby pred sebou také kopy vlny namiesto ľudí,“ priznala. „Ale cítila som medzi nami radosť Stvoriteľa a všetko sa udialo s jednoduchosťou dieťaťa.“

Modlili sa voľne, srdečne a každé choré zviera požehnali slovami: „Žehnám ťa zvláštnym materinským požehnaním Panny Márie v mene Otca i Syna i Duchu Svätého. Amen.“

A skutočne, v priebehu nasledujúcich dní ozdraveli všetky ovce.

Uzdravená z depresii

*K*aždý, kto raz prijal zvláštne materinské požehnanie – buď tým, že jeho samého niekto požehnal, alebo tým, že chce vo svojom živote úprimne uskutočňovať posolstvo Kráľovnej pokoja – môže toto požehnanie dávať ďalej; krížikom na čelo alebo vnútorne žehnajúc, nenápadne a potichu. Čím viac však budeme žehnať, o to viac budeme my sami naplnení milosťou tohto požehnania, ktoré prechádza cez nás.

Liečivý, ozdravujúci účinok malo materinské požehnanie napríklad pri jednej mladej žene, ktorá trpela ťažkou depesiou. Ani láskyplný prístup zo strany jej rodiny, ani lekárska starostlivosť nedokázali Soňu vyslobodiť z tejto priepasti, a tak ju stále viac prenasledovali myšlienky na samovraždu. Zdalo sa, že neexistuje žiadna pomoc, až kým ju raz nenavštívila skupinka priateľov.

Erik, jeden z nich, bol hlboko dotknutý jej utrpením. Len krátko predtým sa vrátil z Medžugoria a vo svojej bezmocnosti – keďže navonok jej pomôcť nevedel – Soňu v tichosti požehnal zvláštnym materinským požehnaním. Keď sa po niekoľkých mesiacoch informoval o jej stave, jeden priateľ mu povedal:

„Predstav si, je zase úplne fit! Neobyčajné zlepšenie, úplne nečakane! Povedala nám: ‚Od toho dňa, čo ste ma prišli navštíviť, som cítila, ako sa do mňa vrátil život; a v priebehu necelého mesiaca som bola opäť zdravá!‘“

Pomoc v bezvýchodiskových situáciách

*B*ertrand, ktorý už mnoho rokov pracoval ako ošetrovateľ na oddelení chorých na AIDS v jednej parížskej nemocnici, našiel v materinskom požehnaní riešenie pre ťažkosti vo svojej zaťažujúcej pracovnej situácii. Tak ako všade i tam z hospodárskych dôvodov šetrili – a to práve v obsadení miest ošetrovateľov, a tak mu už nezostával takmer žiaden čas pre svojich zomierajúcich pacientov. A to ho veľmi bolelo. Keď sa v Medžugorí dozvedel o zvláštnom materinskom požehnaní, začal v práci v tichosti žehnať všetkých svojich pacientov, keď ich umýval a staral sa o nich. Robil to s presvedčením, že týmto spôsobom dá Panna Mária všetko to, ba dokonca i oveľa viac, čo im on pre nedostatok času dať nemôže. V jednom prípade bola Bertrandova dôvera dokonca odmenená uzdravením smrteľne choreho pacienta na AIDS.

Aj pre neveriacích!

„*Žehnajte aj neveriacích! Žehnajte každého, koho stretnete!*“ Túto výzvu Panny Márie si už od prvého dňa celkom osvojila sestra Emmanuel a jej spolupracovníci. Na svojich častých cestách žehnajú - na letisku alebo v metre. Často sa stane, že niektorí z okoloidúcich na požehnanie aj reagujú. Takúto skúsenosť má aj Karen z Ríma, keď čakala na metro a požehnala jednu ženu, na ktorej bolo zreteľne vidieť jej duševnú biedu. Sotva Karen vyslovila vo svojom vnútri požehnanie, žena sa vyrútila smerom k nej a nahlas kričala: „*Prestaň, prestaň s tým, prestaň ma žehnať!*“ Viacerí muži ju museli zadržať, aby Karen neudrela, kým ona ju opakovane žehnala, až kým sa táto žena neupokojila a kým sa jej zúrивá tvár nezmenila.

*T*ná spolupracovníčka sestry Emmanuel zasa rozpráva o svojej skúsenosti, ako v Paríži cestovala metrom domov. Bolo to už neskoro večer. Zrazu si všimla, že vo vozni nie je sama. Približoval sa k nej jeden muž a jej sa zmocnil panický strach. Okamžite ho začala požehnávať. Tu sa zrazu ten muž zastavil a zmeravený sa pozeral vedľa nej, akoby tam stála nejaká osoba. Tvár mu pritom celkom obelela; náhle sa otočil a utiekol. Čo videl, to sa pravdepodobne nikdy nedozvieme, no jedno je isté: zlo muselo zmiznúť, muselo ustúpiť, pretože vďaka zvláštnemu materinskému požehnanu mohla Panna Mária ochrániť svoju dcéru.

Využime teda i my dobre náš čas na odovzdávanie požehnania: keď po dlhej pracovnej dobe netrpezlivo čakáme v zápche; keď čakáme v supermarkete v rade pri pokladni; keď ležíme chorí v posteli; keď máme v rodine ťažkosti; keď sme pohádaní so susedom, ktorý sa nechce uzmierniť; keď deti nechcú počúvať a ani sa modliť... My kresťania nemáme dôvod, aby sme rezignovane vyhlásili: „*S tým sa nedá nič robiť, to je jednoducho tak.*“ Pretože Panna Mária nám dala do rúk mocný prostriedok, svoje zvláštne materinské požehnanie. A kto raz začal tento apoštolát žehnania, nájde veľa spôsobov, ako darovať túto milosť aj mnohým iným ľuďom.

Medjugorje. Die 90er Jahre. Parvisverlag, 1998;
Das verborgene Kind von Medjugorje,
Parvisverlag, 2006

Požehnanie alebo prekliatie

Minulý rok na sviatok patróna nášho farského kostola si v kázni sestry z nášho materského domu vypočuli príbeh jedného satanistu, ktorý sa obrátil. Keď sme sa chceli dozvedieť niečo bližšie o tomto zázraku milosti, spoznali sme gréckokatolíckeho kňaza PaedDr. Jozefa Maretta, ktorý je od roku 2004 exorcistom prešovského arcibiskupstva a ktorý mohol spolupracovať pri obrátení spomínaného satanistu. Po viacerých telefonátoch a e-mailoch vám chceme sprostredkovať jeho najdôležitejšie myšlienky.

*P*red každým človekom sú v konečnom dôsledku dve cesty: cesta požehnania alebo prekliatia. A každý sa musí rozhodnúť pre jednu z nich, ako sa píše už v Starom zákone: „Predložil som vám život i smrť, požehnanie i kliatbu! Vyvol' si život, aby si zostal nažive ty aj tvoje potomstvo“ (Dt 30, 19). Možno budú pre ľudí dnešnej doby tieto dva pojmy „požehnanie“ a „prekliatie“ znieť archaicky, v skutočnosti sú však pre život človeka veľmi dôležité a aktuálne. Pretože na jednej strane požehnanie obsahuje všetky dary: pokoj s Bohom, pokoj s ľuďmi a aj pokoj vo vlastnej duši. Na druhej strane vyslovené alebo napísané prekliatie, zlorečenie a magické praktiky prinášajú nešťastie a rozklad. Všetci sme - samozrejme - slabí a každý môže na svojich cestách zablúdiť, každý sa môže myliť. Človek sa vo svojej túžbe po duchovných skúsenostiach vydáva na nebezpečné cesty dnes oveľa ľahšie než kedykoľvek predtým a skôr, než sa spamätá, sa cez špiritistické a okultné praktiky dostane do závislostí, ktoré veľmi škodia jemu i druhým. Dôležité je vrátiť sa z tejto cesty. Návrat je možný, aj keď stojí veľa námahy. V mojej kňazskej službe sa ako exorcista považujem len za sprostredkovateľa Ježišovho víťazstva, ktoré prinieslo na svet vykúpenie, radosť a pokoj. A veľmi ma teší, že opätovne môžem byť svedkom takýchto obrátení.

Zo svojej praxe exorcistu by som mohol svedčiť o mnohých návratoch k Ježišovi. Za všetky spomeniem na tomto mieste len jedného 20-ročného satanistu, ktorý bol až do svojho obrátenia v roku 2006 v satanistickej skupine východoslovenského mesta Prešov, kde praktizoval tie najneuveriteľnejšie veci, o ktorých neskôr sám rozprával.

U satanistov je zvykom, že človek v priebehu prvých dvoch - troch rokov môže postúpiť od sympatizanta na člena a až potom sa stať aktívnym satanistom; tak dostal aj on po určitom čase ako zasvätený člen niektoré prostriedky moci, okrem iného aj „satanovu vodu“. Tak ako máme my katolíci svätenú vodu, tak si pripravujú satanisti „satanovu vodu“. Pri príprave tejto vody vyslovujú preklánania, zlorečenia a zaprisahávania. Potom si ju naplnia do malých fľaštičiek a rozďajú členom, ktorí ju nosia vždy pri sebe, aby ju v určitých situáciách mohli použiť.

Aj spomínaný mladý muž bol zasvätený do týchto praktík a používal „satanovu vodu“ vždy, keď chodieval cez víkendy na diskotéku. Medzi dievčatami si vyhlíadal jednu, ktorú chcel tejto noci zviest'. Skôr než ju pozval do tanca, potrel si ruky touto vodou a vyslovoval pritom zaklínadlá, ktoré poznal od zodpovedného člena satanistického spoločenstva.

*P*očas tanca sa potom dievčaťá dotýkali rukami a tým aj vodou. Bol presvedčený o tom, že od satana získa nad týmto dievčaťom moc. A fungovalo to! Skoro každé dievča, ktoré si týmto spôsobom vyhlíadal, mohol zviest'! Len zriedkakedy to nepôsobilo.

Prečo to tak bolo, pochopil až po svojom obrátení. V roku 2006 sa zúčastnil na jednom stretnutí v

evanjelizačnej skupine Maranatha, ktorú vedú v Prešove sestry františkánky.

Skupina mladých (tí vedeli o jeho „tmavých aktivitách“) ho pozvala úmyselne. Uistili ho, že pri chválach, modlitbe a gospele sa určite nebude nudiť - čo satanisti tvrdia o Cirkvi! Tam sa mladý satanista obrátil a ja som sa nad ním pomodlil modlitbu oslobodenia. Dnes je pevný vo svojej viere a je aktívnym členom mládežníckej evanjelizačnej skupiny Maranatha.

Záhada, prečo jeho „satanova voda“ na diskotékach niekoľko ráz nepôsobila, sa tiež vyjasnila, keď medzi mladými videl tie dievčatá, ktoré si nedokázal podmaniť a zviest. On sám o tom povedal: *„Keby mi to boli povedali predtým, bol by som odpovedal, že je to náhoda. Dnes však viem, prečo som ich nemohol zviest, prečo táto voda nemala nad nimi žiadnu moc. Chránil ich niekto, kto je mocnejší ako satan: Boh, ktorý im dáva mocnejšie prostriedky - sviatosti, Pannu Máriu, požehnanie, modlitbu a svätenú vodu. Žili v milosti posväcujúcej, tá bola ich štítom obrany.“*

*Nech ťa žehná Jahve a nech ťa ochraňuje!
Nech Jahve rozžiari svoju tvár
nad tebou a nech ti je milostivý!“*

(Num 6, 24.26)